

[Nina-Hansen.]

synspunkter fra anden side, der gik i anden retning. Ministeren har i dag stillet tingene på plads.

Holmberg: Ministeren var jo meget åben, da han talte om jernbanerne og sagde, at hvis vi i dag ingen baner havde haft, ville de nok slet ikke blive bygget, for så kunne vi klare os med lastbiltrafik. Det er sikkert rigtigt. Ganske vist mente ministeren, at vejene så ville blive overbelastet — hvis vi altså tænkte os den mulighed realiseret, hvad jeg erkender at ingen gør i øjeblikket. Dertil kan man sige, at det, banerne nu kører med, er relativt lidt, så det kan jo være, at vejenes overbelastning ikke ville blive særlig stor på grund af det.

Det, der egentlig kaldte mig frem her, var ministerens bemærkninger om de samtaler, han har haft med rutebilejerforeningen om det, som vi ved er sket herovre i København for en privat rutebilejer. Jeg tænker ikke specielt på den bestemte sag, men jeg tænker på princippet. Dette at flere områder er lagt sammen til ét område, er både naturligt og rigtigt. Nu er det altså her, det er sket; men det samme kan jo ske ude på landet med de større kommuner, som er ved at opstå, og dér tror jeg ærlig talt at den nuværende lovgivning vil virke lidt forkert. Spørgsmålet er jo, om vi uden videre kan lægge disse afgørelser om koncessioner til de private ud til forskellige politiske flertal — for nu at bruge det ordvalg. Jeg er som sagt ikke særlig tryk ved det, der er sket herovre — jeg understreger, at jeg tænker ikke på den bestemte sag, jeg tænker på princippet — og jeg vil gerne spørge, om ministeren mener, at den nuværende lovgivning på dette område er tilstrækkelig til at sikre det, ministeren og jeg i øvrigt er enige om. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det vil være rigtigt med en ændring af loven på dette område.

Jeg vil gerne høre ministerens mening derom, og så kan vi jo komme tilbage til det senere.

Niels Westerby: Jeg vil gerne først takke trafikministeren for den ret udførlige kommentar, ministeren gav til mine betragtninger om kommissionens sammensætning. Ministerens synspunkt var åbenbart det,

at det var rart at have de politiske partier repræsenteret i kommissionen, da spørgsmålet om trafikudformningen er så politisk præget; sådan forstod jeg i hvert fald ministeren.

Heri er jeg ikke enig med ham. For nu at tage et andet eksempel kan jeg nævne den nylig afgivne betænkning fra landbokommissionen. I den kommission var der også repræsentanter for de politiske partier til stede; de gav rent faktisk tilslutning, indirekte eller direkte, til det forlig, der blev indgået i kommissionen, og dermed skete der rent faktisk i vidt omfang en binding af folketingets handlemuligheder. Jeg føler mig temmelig overbevist om, at såfremt det ikke var sket i denne kommission, ville folketinget i dag have stået helt anderledes frit med hensyn til udformningen af en tidsvarende landbrugsstruktur.

Det centrale for os er, at en kommissionsproces bør have 3 faser. Den første fase er den, at problemerne stilles op af en række objektive og kyndige personer, der søger at komme det objektive så nær som overhovedet muligt, idet de ikke er knyttet til politiske partier og heller ikke er knyttet til interesseorganisationer. Derved får man den klare problemstilling frem. Dernæst kommer interesseorganisationernes udtalelser, hvorigennem man klart får belyst, hvilke interesser de forskellige organisationer har og berettigelsen deraf, og endelig følger den politiske stillingtagen. Man må jo være klar over, at dette ikke kun er af betydning for det høje ting; det kan også have betydning for den interesserede offentlighed, idet den klart vil kunne se, hvad der er kyndige, objektive personers synspunkter, og hvad der er de interesserede organisationers synspunkter; på dette grundlag kan offentligheden ytre sig i den offentlige debat, og derefter kan endelig regeringen og folketinget tage stilling og træffe den politiske afgørelse.

Jeg tror, at den foreslåede sammensætning vil føre til et rodet forhold; vi får aldrig problemstillingerne klart frem. Dertil kommer endelig den fare, at tovtrækninger i kommissionen kan bidrage til, at kommissionsarbejdet trækker urimeligt længe ud, og det har vi bestemt ikke brug for, for det haster med at få en noget klarere trafikpolitik her i landet.